

Sygn. akt VI GC 1756/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska	
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk	

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w G.

przeciwko M. J.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. J. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w G. kwotę 15 524,68 złotych (piętnaście tysięcy pięćset dwadzieścia cztery złote sześćdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 05 października 2017 roku do dnia zapłaty, z tym ustaleniem, że kwota ta została wyegzekwowana w całości w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku I. K. w sprawie o sygn. akt Km 2574/18 na podstawie tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w dniu 26 kwietnia 2018 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 635/18 przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 13 lipca 2018 roku;

II. zasądza od pozwanego M. J. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w G. kwotę 3 917 złotych (trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, z tym ustaleniem, że kwota ta została wyegzekwowana – w zakresie kwoty 2 492 złotych (dwa tysiące czterysta dziewięćdziesiąt dwa złote) – w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku I. K. w sprawie o sygn. akt Km 2574/18 na podstawie tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w dniu 26 kwietnia 2018 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 635/18 przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 13 lipca 2018 roku;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego M. J. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 170,31 złotych (sto siedemdziesiąt złotych trzydzieści jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych tymczasowo wypłaconych ze środków Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI GC 1756/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 stycznia 2018 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego M. J. kwoty 15 524,68 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 05 października 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że na przełomie czerwca – sierpnia 2017 roku M. J. w przedsiębiorstwie prowadzonym przez A. W. dokonał kilkakrotnie zakupu materiałów budowlanych. Na skutek monitu powoda pozwany uregulował w całości fakturę numer (...), a w przypadku faktury numer (...) pozwany w dniu 30 października 2017 roku złożył oświadczenie o potrąceniu przedstawiając do kompensaty wystawioną przez siebie fakturę numer (...). Powód oświadczył, iż nigdy nie dokonywał zakupu towarów ani usług u pozwanego, w tym objętych tą fakturą, dlatego też odesłał ją bez księgowania.

W dniu 30 grudnia 2017 roku A. W. zawarł z powodem umowę sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa, w skład którego wchodziła wierzytelność objęta fakturą numer (...).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym (w trybie uproszczonym) z dnia 26 kwietnia 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 635/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Powyższy nakaz zapłaty po stwierdzeniu jego prawomocności został zapatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 13 lipca 2018 roku.

Zarządzeniem referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni wydanym w dniu 27 sierpnia 2018 roku (k. 80 akt) uchylono zarządzenie z dnia 12 lipca 2018 roku w przedmiocie stwierdzenia prawomocności nakazu zapłaty z dnia 26 kwietnia 2018 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VI GNc 635/18, zaś postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2018 roku (k. 79 akt) uchylono nadaną temu orzeczeniu klauzulę wykonalności.

W sprzeczności od nakazu zapłaty z dnia 26 kwietnia 2018 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VI GNc 635/18 pozwany M. J. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc zarzut nieudowodnienia roszczenia oraz zarzut braku legitymacji czynnej powoda wskazując, że nie może dojść do zbycia praw, które w chwili dokonania przelewu nie istnieją.

Pozwany potwierdził, iż na przełomie maja i czerwca 2017 roku kupił od A. W. asortyment w postaci elementów gazowniczych. Odbiór każdego z elementów kwitowany był przez pozwanego jego własnoręcznym podpisem na dokumencie „wz”. Z tytułu sprzedaży elementów gazowniczych A. W. wystawił pozwanemu faktury numer (...) na łączną kwotę 52 377,21 złotych. Po ich analizie pozwany stwierdził, iż obejmują one znacznie więcej elementów niż faktycznie zostało wydanych pozwanemu. Wówczas pozwany zażądał od A. W. dokumentów „wz” potwierdzających ich wydanie. A. W. dostarczył pozwanemu sporne „wz”, jednakże żaden z tych dokumentów nie został opatrzony podpisem pozwanego. Pozwany zapłacił za faktury w części, w jakiej obejmowały towary, których wydanie pozwany potwierdził na dokumentach „wz”, natomiast pozew obejmuje zapłatę za elementy, które nie zostały faktycznie wydane pozwanemu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. J. był zatrudniony przez A. W. na stanowisku przedstawiciela handlowego i w tym charakterze pracował u niego około 2,5 roku.

W przedsiębiorstwie (...) wypracowana została procedura realizacji zamówień obejmująca przyjęcie zamówienia na wskazane towary przez biuro, czemu towarzyszyło wystawienie dokumentów „wz”, które następnie przekazywane były do magazynu, gdzie kompletowany był zamówiony towar. Towar wydawany był na miejscu odbiorcy za pokwitowaniem na dokumencie „wz” lub dowożony do odbiorcy, również za pokwitowaniem na dokumencie „wz”.

zeznania świadka Ł. L. – protokół z rozprawy z dnia 07 stycznia 2019 roku – k. 204-208 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:12:48-00:33:45), zeznania świadka J. P. – protokół z rozprawy z dnia 07 stycznia 2019 roku – k. 204-208 akt (zapis

obrazu i dźwięku 00:35:59-01:04:05), zeznania świadka R. Ł. – protokół z rozprawy z dnia 13 marca 2019 roku – k. 260-262 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:04-00:34:29), częściowo zeznania pozwanego M. J. – protokół z rozprawy z dnia 29 marca 2019 roku – k. 267-272 akt, zeznania prezesa zarządu komplementariusza powoda – A. W. – protokół z rozprawy z dnia 29 marca 2019 roku – k. 267-272 akt

W czerwcu 2017 roku M. J. zdecydował się rozpocząć własną działalność gospodarczą w zakresie handlu materiałami budowlanymi i wyposażenia sanitarnego. Uzgodnił wówczas z A. W. – swoim dotychczasowym pracodawcą, że będzie kupował w jego hurtowni towar po konkurencyjnych cenach pozwalających mu na doliczenie marży i odsprzedań towaru z zyskiem jego klientom. Formalne zarejestrowanie działalności gospodarczej przez M. J. nastąpiło dopiero w dniu 04 września 2017 roku.

zeznania świadka R. Ł. – protokół z rozprawy z dnia 13 marca 2019 roku – k. 260-262 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:04-00:34:29), częściowo zeznania pozwanego M. J. – protokół z rozprawy z dnia 29 marca 2019 roku – k. 267-272 akt, zeznania prezesa zarządu komplementariusza powoda – A. W. – protokół z rozprawy z dnia 29 marca 2019 roku – k. 267-272 akt, wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – k. 24 akt

Kontakty handlowe M. J. i A. W. z racji wcześniejszej współpracy miały odformalizowany charakter.

M. J. zamawiał towar osobiście albo telefonicznie.

W sytuacji, gdy M. J. odbierał towar osobiście, kwitował jego odbiór na dokumencie „wz”.

M. J. prosił także o dostarczanie mu zamówionego towaru do jego siedziby, gdzie również kwitował jego odbiór na dokumencie „wz”. Zdarzyło się jednakże kilkukrotnie, około 3-5 razy, że po dowiezieniu towaru na miejsce okazywało się, że nie było tam M. J.. Wówczas kierowca kontaktował się nim telefonicznie i na jego polecenie pozostawiał zamówiony towar w wyznaczonym miejscu – w kontenerze, do którego klucze mieli pracownicy zaprzyjaźnionej z M. J. firmy. Miejsce, w którym znajdował się ów kontener, w którym zostawiano zamówiony towar, było ogrodzone i monitorowane przez pracowników agencji ochrony.

Towar był zostawiany wraz z dokumentami „wz”, jednakże dokumenty te nie zostały przez M. J. podpisane i zwrócone A. W..

Po przyjeździe M. J. sprawdzał, czy dostarczony pod jego nieobecność towar był zgodny z jego zamówieniem.

M. J. nie zgłaszał żadnych reklamacji, w tym co do ilości dostarczonego towaru. Nie składał on również jakichkolwiek zastrzeżeń odnośnie braku zrealizowania złożonego przez niego zamówienia, co pozwoliło A. W. na uznanie, że każdy zamówiony towar został dostarczony M. J. w ilości i asortymencie zgodnym ze złożonym zamówieniem.

zeznania świadka Ł. L. – protokół z rozprawy z dnia 07 stycznia 2019 roku – k. 204-208 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:12:48-00:33:45), zeznania świadka J. P. – protokół z rozprawy z dnia 07 stycznia 2019 roku – k. 204-208 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:35:59-01:04:05), zeznania świadka R. Ł. – protokół z rozprawy z dnia 13 marca 2019 roku – k. 260-262 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:04-00:34:29), częściowo zeznania pozwanego M. J. – protokół z rozprawy z dnia 29 marca 2019 roku – k. 267-272 akt, zeznania prezesa zarządu komplementariusza powoda – A. W. – protokół z rozprawy z dnia 29 marca 2019 roku – k. 267-272 akt

W toku prowadzonej przez A. W. działalności gospodarczej incydentalnie zdarzały się sytuacje, że po dostarczeniu klientowi towaru była od niego informacja o niekompletnej dostawie albo dostawie zawierającej elementy niezamówione. Wówczas sprawdzano w systemie komputerowym stan magazynu na dany dzień, by zweryfikować zasadność reklamacji.

Nie zdarzyło się jednakże, aby dotyczyło to realizacji zamówień złożonych przez M. J..

zeznania świadka Ł. L. – protokół z rozprawy z dnia 07 stycznia 2019 roku – k. 204-208 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:12:48-00:33:45), zeznania świadka J. P. – protokół z rozprawy z dnia 07 stycznia 2019 roku – k. 204-208 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:35:59-01:04:05), zeznania świadka R. Ł. – protokół z rozprawy z dnia 13 marca 2019 roku – k. 260-262 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:04-00:34:29), zeznania świadka D. R. – protokół z rozprawy z dnia 13 marca 2019 roku – k. 260-264 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:37:28-01:03:13)

W dniu 04 września 2017 roku z tytułu sprzedaży i dostarczenia materiałów hydraulicznych w okresie do dnia 17 lipca 2017 roku A. W. wystawił M. J. fakturę numer (...) na kwotę 36 852,53 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 18 września 2017 roku.

Faktura ta obejmowała towary wydane M. J. i odebrane przez niego w dniu 05 czerwca 2017 roku („wz” (...)), w dniu 07 czerwca 2017 roku („wz” (...) i „wz” (...)), w dniu 09 czerwca 2017 roku („wz” (...)), w dniu 13 czerwca 2017 roku („wz” (...)), w dniu 14 czerwca 2017 roku („wz” (...)), w dniu 20 czerwca 2017 roku („wz” (...)), w dniu 23 czerwca 2017 roku („wz” (...)), w dniu 26 czerwca 2017 roku („wz” (...)), w dniu 27 czerwca 2017 roku („wz” (...)), w dniu 03 lipca 2017 roku („wz” (...)), w dniu 07 lipca 2017 roku („wz” (...)), w dniu 11 lipca 2017 roku („wz” (...)) i w dniu 17 lipca 2017 roku („wz” (...)).

faktura – k. 25-28, 114-117 akt, wydruki wydania zewnętrznego – k. 118-130 akt

W dniu 04 września 2017 roku z tytułu sprzedaży i dostarczenia materiałów hydraulicznych w okresie do dnia 30 sierpnia 2017 roku A. W. wystawił M. J. fakturę numer (...) na kwotę 15 524,68 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 04 października 2017 roku.

Faktura ta obejmowała towary wydane M. J. i odebrane przez niego w dniu 16 sierpnia 2017 roku („wz” (...)), w dniu 17 sierpnia 2017 roku („wz” (...)), w dniu 18 sierpnia 2017 roku („wz” (...)), w dniu 22 sierpnia 2017 roku („wz” (...)), w dniu 24 sierpnia 2017 roku („wz” (...)), w dniu 29 sierpnia 2017 roku („wz” (...)) i w dniu 30 sierpnia 2017 roku („wz” (...), co obejmowało (...).

Dokumenty „wz” o numerach: (...), (...), (...) oraz (...) (w części dotyczącej „wz” 132/17) były podpisane przez M. J..

Pozostałe dokumenty „wz” nie były opatrzone podpisem odbiorcy.

faktura – k. 29-30, 104-105 akt, wydruki wydania zewnętrznego – k. 106-112 akt

M. J. ujął fakturę numer (...) oraz fakturę numer (...) w rejestrze zakupów VAT za okres od dnia 01 września 2017 roku do 30 września 2017 roku.

rejestr zakupów VAT – k. 149-176 akt, deklaracje VAT – k. 177-188 akt

W dniu 26 września 2017 roku A. W. wezwał M. J. do zapłaty kwoty 52 377,21 złotych tytułem należności udokumentowanej fakturą numer (...) na kwotę 36 852,53 złotych, a także fakturą numer (...) na kwotę 15 524,68 złotych, mimo że termin jej płatności upływał dopiero z dniem 04 października 2017 roku.

W dniu 28 września 2017 roku M. J. zapłacił kwotę 36 852,53 złotych tytułem należności wynikającej z faktury numer (...).

W związku z brakiem płatności za fakturę numer (...), ponawianymi monitami ze strony A. W. o zapłatę i narastającym konfliktem między stronami, mailem z dnia 11 października 2017 roku M. J. wskazał A. W., że nie zgadzają mu się dokumenty „wz” numer (...) i numer (...) (dotyczące faktury numer (...)), która została już zapłacona, a także dokumenty „wz” numer (...), numer (...) i numer (...) (dotyczące faktury numer (...)).

M. J. odmówił zapłaty za fakturę numer (...) wskazując, że brak jest dowodów potwierdzających wydanie mu tych towarów. Wówczas A. W. poprosił swojego pracownika Ł. L., aby udał się do M. J. i przedstawił mu do

podpisu przedmiotowe dokumenty „wz”. M. J. odmówił ich podpisania wskazując, że dokumenty te nie są zgodne z posiadanymi przez niego dokumentami.

wezwanie do zapłaty – k. 31 akt, potwierdzenie przelewu – k. 32 akt, wydruk korespondencji mailowej – k. 74 akt, zeznania świadka Ł. L. – protokół z rozprawy z dnia 07 stycznia 2019 roku – k. 204-208 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:12:48-00:33:45), zeznania świadka R. Ł. – protokół z rozprawy z dnia 13 marca 2019 roku – k. 260-262 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:04-00:34:29), częściowo zeznania pozwanego M. J. – protokół z rozprawy z dnia 29 marca 2019 roku – k. 267-272 akt, zeznania prezesa zarządu komplementariusza powoda – A. W. – protokół z rozprawy z dnia 29 marca 2019 roku – k. 267-272 akt

W dniu 30 października 2017 roku M. J. wystawił na rzecz A. W. fakturę numer (...) na kwotę 18 979,99 złotych obejmującą należności za sprzedane mu materiały hydrauliczne. W tym samym dniu M. J. złożył oświadczenie o kompensacie wzajemnych wierzytelności na kwotę 15 524,68 złotych z wierzytelnością A. W. wynikającą z faktury numer (...).

W dniu 07 listopada 2017 roku A. W. odesłał M. J. fakturę numer (...) i oświadczył, że nie kupował żadnych towarów od M. J..

M. J. nie sprzedał A. W. żadnego towaru, a wystawiona faktura nie dokumentowała rzeczywistej transakcji między nimi.

M. J. ujął fakturę numer (...) w rejestrze sprzedaży VAT.

faktura – k. 33-34 akt, kompensata – k. 35 akt, zeznania świadka R. Ł. – protokół z rozprawy z dnia 13 marca 2019 roku – k. 260-262 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:04-00:34:29), częściowo zeznania pozwanego M. J. – protokół z rozprawy z dnia 29 marca 2019 roku – k. 267-272 akt, zeznania prezesa zarządu komplementariusza powoda – A. W. – protokół z rozprawy z dnia 29 marca 2019 roku – k. 267-272 akt

W dniu 30 grudnia 2017 roku A. W. jako sprzedający zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową z siedzibą w G. jako kupującym umowę sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa, w skład której wchodziła m. in. wierzytelność wynikająca z faktury numer (...).

umowa sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa – k. 41-47 akt, załącznik do umowy sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa – k. 317-342 akt

W toku egzekucji prowadzonej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku I. K. (w sprawie o sygn. akt Km 2574/18) na podstawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni w dniu 26 kwietnia 2018 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 635/18 wyegzekwowano całość należności głównej wraz z odsetkami i kosztami.

wniosek o wszczęcie egzekucji, postanowienie oraz karta rozliczeniowa – w aktach sprawy o sygn. akt Km 2574/18 prowadzonej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku I. K.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Odnosząc się do dotyczących spornej faktury numer (...) opisanych dokumentów „wz” oraz okoliczności zaprzeczenia przez pozwanego w złożonych przez niego zeznaniach, ażeby był to jego podpis, to Sąd miał na uwadze, że zgodnie z treścią art. 253 k.p.c. jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, nie pochodzi od niej, zobowiązana jest okoliczności te udowodnić. Tymczasem w niniejszej sprawie nie dość, że zarzut ten uznać należało za spóźniony (nie był on bowiem podnoszony na żadnym

wcześniejszym etapie postępowania, w tym także po doręczeniu pełnomocnikowi pozwanego owych dokumentów „wz”), to pozwany reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika zaniechał jakiegokolwiek inicjatywy w dowodzeniu tej okoliczności. Sąd miał przy tym na uwadze, że mimo, iż pozwany twierdził, że na dokumentach „wz” nie widnieje jego podpis, nie zawiadomił organów ścigania o możliwości popełnienia przestępstwa podrobienia jego podpisu. Sąd miał również na uwadze, że pozwany reprezentowany w sprawie przez zawodowego pełnomocnika po doręczeniu mu przez Sąd odpisów tychże dokumentów, a stanowiących podstawę wystawienia spornej faktury numer (...), w żaden sposób nie odniósł się do ich treści, w konsekwencji czego Sąd uprawniony był po myśli art. 230 k.p.c. do uznania, że dowody te nie były przez pozwanego kwestionowane, a okoliczności w nich wskazane w istocie uznać należało za przyznane. Sąd uwzględnił zatem powyżej wskazane dokumenty nie znajdując podstaw do podważenia ich wartości i mocy dowodowej.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się także na zeznaniach świadków: Ł. L., J. P., R. Ł., D. R. oraz na zeznaniach stron.

Odnosząc się do zeznań świadków Ł. L. oraz J. P., to Sąd uznał je za wiarygodne i w szczególności oparł się na nich dokonując ustaleń co do procedur dokumentacyjnych istniejących w przedsiębiorstwie (...) związanych z wydawaniem towarem oraz ukształtowanych praktyk w stosunkach handlowych łączących A. W. i pozwanego. Z treści zeznań tych świadków wynika przy tym jednoznacznie, że kilka razy (3-5) zdarzyło się, że towar wraz z dokumentami „wz” był pozostawiany – na prośbę samego pozwanego, który był nieobecny w swojej siedzibie – we wskazanym przez pozwanego miejscu, jednakże wówczas dokumenty „wz” – co rozumiały – nie były podpisywane na miejscu, ale nie były one również, po ich podpisaniu przez pozwanego, przekazywane przez niego powodowi w późniejszym terminie.

Jednocześnie zdaniem Sądu na wiarygodność świadka Ł. L. w żaden sposób nie wpływała niemożność potwierdzenia, że świadek pamięta wydanie każdego konkretnego towaru wskazanego na fakturze – niepamięć świadka w tym zakresie jest całkowicie zrozumiała biorąc pod uwagę znaczny upływ czasu, jak i ilość zawieranych transakcji sprzedaży.

Sąd za wiarygodne uznał także zeznania świadka R. Ł., który również posiadał bezpośrednią wiedzę dotyczącą zasad współpracy stron, a także procedur stosowanych przez poprzednika prawnego powoda w zakresie kompletowania zamówień i ich dostarczania pozwanemu do jego siedziby. Świadek ten przy tym logicznie i zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego uzasadniał odformalizowane procedury związane z zamawianiem i wydawaniem pozwanemu towarów pod jego nieobecność wskazując na wzajemne zaufanie, jakim darzyły się strony z uwagi na wcześniejsze zależności pracownicze. Z zeznań tego świadka również wynikało, że kilka razy zdarzyło się, że po dowiezieniu zamówionego przez pozwanego towaru nie było go na miejscu odbioru i wówczas za zgodą samego pozwanego towar pozostawiono w wyznaczonym miejscu, które było strzeżone. Dostawy te jednak nie miały potwierdzenia w dokumentach „wz” podpisanych przez odbiorcę, pozwany bowiem takich dokumentów po ich podpisaniu nie przekazał. Świadek potwierdził także, że pozwany nie zgłaszał żadnej reklamacji. Fakt ten wynikał również z treści zeznań świadka J. P. oraz osoby umocowanej do reprezentowania komplementariusza powoda – A. W..

Odnosząc się do zeznań świadka D. R., to Sąd miał na uwadze, że świadek ten, poza okolicznością, że zajmował się tym Ł. L., nie posiadał wiedzy na temat sposobu dostarczania towaru pozwanemu, w tym nie wiedział, co działo się z towarem, gdy na miejscu nie było pozwanego, nie uczestniczył on także, poza jednym przypadkiem, w kompletowaniu zamówień dla pozwanego. Jako niewiarygodne natomiast Sąd ocenił jego zeznania w zakresie, w jakim świadek ten wskazywał, że nie było instrumentu, który pozwoliłby na rozpatrzenie reklamacji klienta. Zeznania świadka są w tym zakresie bowiem niespójne, w dalszej części zeznań podnosił on bowiem, że jeśli wpływała reklamacja, to sprawdzano reklamowaną pozycją ze spisem z natury i jeśli okazywało się, że była nadwyżka danego elementu w magazynie, to brakujący towar dosyłało klientowi. Jednocześnie zważyć należy, że okoliczności związane ze sposobem rozpoznawania reklamacji klientów nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w sprawie, jak bowiem wynikało z przeprowadzonych w sprawie dowodów pozwany nie złożył żadnej reklamacji odnośnie pozycji wskazanych na fakturze i to nie tylko po otrzymaniu towaru, ale również także po otrzymaniu faktury. Co więcej, pierwsze

zastrzeżenia odnośnie spornej faktury pojawiły się dopiero ze strony pozwanego w mailu z dnia 11 października 2017 roku, a zatem już po upływie terminu płatności (wynoszącym aż 30 dni) i stanowiły lakoniczną uwagę „że nie zgadzają mu się m. in. dokumenty „wz” numer (...), numer (...) i numer (...) dotyczące faktury numer (...).

Jakkolwiek za wiarygodne Sąd uznał także zeznania tego świadka, że pozwany mówił mu, że nie podpisze dokumentów „wz”, gdyż nie zgadzają mu się z fakturą, to nie przesądza to o istnieniu takich bliżej niesprecyzowanych niezgodności, tym bardziej, że świadek zeznał, że „nie wiem, o co dokładnie chodziło” oraz „nie wiem, z jaką fakturą pozwany porównywał dokumenty „wz”.

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom osoby umocowanej do reprezentowania komplementariusza powoda – A. W., albowiem jego zeznania były logiczne, rzeczowe i korespondowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Z zeznań tych wynikało, że z uwagi na wcześniejszą współpracę i zaufanie, A. W. nie domagał się uzupełnienia przez pozwanego podpisu na dokumentach „wz” w sytuacji, gdy dostarczono pozwanemu towar pod jego nieobecność (w związku z czym podpisanie takiego dokumentu przez niego na miejscu nie było możliwe), jak również, że pozwany nie składał reklamacji co ilości towaru wskazanego na fakturze, ani nie kwestionował, że go w ogóle nie otrzymał mimo złożonego zamówienia.

Odnosząc się natomiast do zeznań pozwanego M. J., to Sąd dał im wiarę jedynie w zakresie, w jakim były zgodne z pozostałym materiałem dowodowym sprawy i spójne wewnętrznie, w szczególności w zakresie, w jakim pozwany potwierdził, że poprzednik prawny powoda – A. W. kilka razy dostarczył mu zamówiony towar pod jego nieobecność i został on przekazany wskazanej przez pozwanego osobie, która miała klucze do należącego do pozwanego kontenera i umieściła tam towar, a pozwany sprawdził po przyjeździe, czy wszystko się zgadza.

Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom pozwanego, że na dokumentach „wz” dotyczących faktury numer (...) nie znajdują się jego podpisy, okoliczność ta pozostała bowiem całkowicie gołosłowna. Po doręczeniu przedmiotowych dokumentów „wz” pozwanemu nie podnoszono przy tym faktu ich sfałszowania, dopiero na rozprawie i to dopiero w swoich zeznaniach pozwany zaprzeczył, aby dokumenty te zostały przez niego podpisane, czemu z kolei przeczyły zeznania świadka R. Ł., który wskazywał, że widnieje na nich podpis pozwanego.

W ocenie Sądu zeznania pozwanego w zakresie, w jakim relacjonował on stwierdzenie niezgodności wystawionej przez A. W. faktury z posiadaną przez niego dokumentacją „wz” były niewiarygodne i niespójne. Pozwany najpierw bowiem zeznał, iż po około 2 tygodniach po doręczeniu mu spornej faktury „wychwycił”, że na fakturach jest dużo towaru, którego on nie ma na magazynie i którego nie sprzedał swoim klientom. Jednocześnie dopiero pod koniec września miał zadzwonić do A. W. i wyjaśnić mu, że nie ma żadnego z dokumentów „wz” wskazanych na tej fakturze, a stanowiących podstawę jej wystawienia. W dalszej części jednakże pozwany zeznał, że jednak miał niektóre dokumenty „wz”, ale nie potrafi podać dokładnie, które posiadał, choć jak oświadczył „nie uznaję żadnej „wz” ze spornej faktury”. Następnie pozwany zeznał, iż nie posiadał żadnych dokumentów „wz” znajdujących się na karcie 106-113 akt i widzi je po raz pierwszy po okazaniu mu przez Sąd, by wreszcie zeznać, że nie zgadzał się z tymi dokumentami „wz”, których mu brakowało, po czym otrzymał je od A. W. i nie było na nim jego podpisu. W tym miejscu wskazać należy, że istotnie pozwany mailem z dnia 11 października 2017 roku kwestionował odnośnie faktury numer (...) dokumenty „wz” numer (...), numer (...) i numer (...), przy czym nie zawierają one podpisu pozwanego. Powyższe jednakże nie przesądza o niedostarczeniu pozwanemu wskazanego tam towaru – jak bowiem wynikało z zeznań świadków, a także zeznań samego pozwanego kilka razy zdarzyło się przecież dostarczenie pozwanemu towaru pod jego nieobecność, po czym sam pozwany zeznał, że sprawdził, czy wszystko się zgadza, co jednoznacznie – przy braku reklamacji z jego strony – wskazuje, że również i ten towar został mu dostarczony w ilości i asortymencie zgodnym ze złożonym zamówieniem.

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego, że wzywał powoda do skorygowania faktury numer (...) pisemnie i mailowo, albowiem pozwany nie złożył tych dowodów do akt sprawy. W ocenie Sądu gdyby pozwany dysponował takimi dokumentami, to niewątpliwie przedłożyłby je, aby wykazać swój brak akceptacji dla tego dokumentu ujawniony już na etapie postępowania przedprocesowego. Wskazać także należy, iż okoliczność ta – wzywania powoda do skorygowania faktury numer (...) – nie była podnoszona w żadnym z pism procesowych złożonych przez pozwanego.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 29 marca 2019 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci wezwania do zapłaty należności wynikającej z faktury numer (...) mając na uwadze, że okoliczność ta pozostawała bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem dotyczyła innej faktury niż faktura będąca przedmiotem niniejszego postępowania.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego M. J. kwoty 15 524,68 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 05 października 2017 roku do dnia zapłaty, swoje roszczenie wywodząc z umowy sprzedaży towarów dostarczonych pozwanemu oraz faktu nie uiszczenia przez pozwanego należności wynikających z wystawionej przez powoda faktury numer (...).

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany M. J. podnosił, że powód nie przedstawił dowodów na poparcie zasadności swojego roszczenia, nie przedłożył bowiem żadnego dokumentu, z którego wynikałoby, że towar objęty sporną fakturą został przez pozwanego odebrany. Nadto pozwany zarzucił, iż powód nie posiada legitymacji procesowej, albowiem roszczenie dochodzone niniejszym pozwem nie istnieje, a więc nie mogło być przedmiotem przelewu.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu nieudowodnienia roszczenia to wskazać należy, iż zarzut ten nie był zasadny.

Zgodnie z treścią art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Powyższy przepis kreuje zatem stosunek obligacyjny o charakterze dwustronnie zobowiązującym. Sprzedawca (tu – powód) zobowiązuje się wydać towar, zaś kupujący (tu – pozwany) zobowiązuje się zapłacić ustaloną za ten towar cenę.

W świetle powyższego uznać należy, że umowa sprzedaży jest umową wzajemną – obowiązkom sprzedawcy przeniesienia własności rzeczy i wydania jej odpowiadają bowiem obowiązki kupującego zapłaty ceny i odbioru przedmiotu sprzedaży.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970, nr 9, poz. 147) na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązkowi, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpekcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powódzie (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w G. ciążył obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że sprzedawca (poprzednik prawny powoda – A. W.) dostarczył i wydał pozwanemu zakupiony przez niego towar w ilości i jakości zgodnej ze złożonym zamówieniem, a więc wykazania, że zrealizował swoje zobowiązanie i to w sposób prawidłowy, co aktualizowałoby po stronie pozwanego obowiązek zapłaty.

W ocenie Sądu powód powyższemu obowiązkowi sprostał i zdołał wykazać za pomocą przedłożonych dowodów z dokumentów oraz zeznaniami osoby umocowanej do reprezentowania komplementariusza powoda i zeznaniami świadków P. Ł., Ł. L. i J. P., że pozwany M. J. złożył mu zamówienie na zakup materiałów budowlanych w ilości i asortymencie określonych w fakturze numer (...) i że towary te zostały pozwanemu wydane. Dostrzec w tym miejscu należy, iż rolą stron w procesie jest dawanie wyjaśnień co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek (art. 3 k.p.c.) oraz wskazywanie dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne

(art. 232 k.p.c.). Rolą Sądu jest natomiast ocena tych dowodów (art. 233 k.p.c.), przy czym w tym zakresie Sądowi pozostawiono swobodę do granic określonych logiką wniosków.

Pozwany kwestionując w sposób ogólnikowy zamówienie i odbiór towarów podnosił jedynie, że powód nie przedstawił dowodów potwierdzających wydanie mu towarów ujętych na fakturze numer (...). Sąd zważył przy tym, że faktury jako dokument prywatny, chociaż zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. nie korzystają z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w niej zawartych, to jednak w świetle orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2004 roku (sygn. akt IV CK 474/03), które podziela Sąd w niniejszym składzie, należy traktować jako samodzielny środek dowodowy, którego moc Sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc zgodnie z własnym przekonaniem, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego.

Sąd miał przy tym na uwadze także fakt wynikający z zeznań pozwanego, że gdy otrzymał od powoda fakturę numer (...), to nie stwierdził, aby dokument ten obejmował nieprawdziwe informacje. Dopiero – jak wynika z jego zeznań – po upływie około dwóch tygodni stwierdził, iż nie posiada dowodów potwierdzających wydanie mu tych towarów, jednakże nawet wówczas nie podjął aktywności w celu wyjaśnienia zaistniałej sytuacji. W aktach sprawy brak jest bowiem jakiegokolwiek dowodu, aby w tym czasie pozwany wyrażał swoje zdziwienie, czy dezaprobatę dla rozliczenia tej transakcji. Przeciwnie wskazać należy, że pozwany przedmiotową fakturę zaksięgował, co wynika z ujęcia jej w rejestrze zakupów VAT za miesiąc wrzesień 2017 roku, pod pozycją numer 2 (k. 164 akt). Oczywiście z podatkowego znaczenia faktury nie można wyprowadzać zbyt daleko idących wniosków, jednakże fakt zaksięgowania określonej faktury w kosztach uzyskania przychodu pozwanego, nie może pozostawać obojętny dla oceny realności transakcji sprzedaży. W konsekwencji powyższych okoliczności, jak i akceptacji przez pozwanego transakcji w aspekcie księgowym, a także treści zeznań świadków P. Ł., Ł. Ł. i J. P. oraz osoby umocowanej do reprezentowania powoda, a także wreszcie nieskutecznie zakwestionowanych dowodów w postaci dokumentów „wz”, Sąd uznał, że pozwany zamówił, a następnie odebrał przedmiotowy towar od powoda, w tym także objęty dokumentami „wz” niepodpisanymi przez pozwanego. Jak bowiem wynikało z zeznań świadków, w tym kierowcy Ł. Ł., a także pozwanego, kilka razy zdarzyło się przecież dostarczenie pozwanemu towaru pod jego nieobecność, po czym sam pozwany zeznał, że sprawdził, czy wszystko się zgadza, co jednoznacznie – przy braku reklamacji z jego strony – wskazuje, że również i ten towar został mu dostarczony w ilości i asortymencie zgodnym ze złożonym zamówieniem.

W związku zaś z tym, że powód wykonał swoje zobowiązanie zgodnie z treścią umów, należało mu się umówione przez strony wynagrodzenie wynikające z przedstawionej przez powoda faktury. W powyższych zaś okolicznościach ciężar wykazania faktów uzasadniających zdaniem pozwanego oddalenie powództwa, spoczywał na pozwanym. Pozwany odmawiając uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest bowiem udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 grudnia 2006 roku w sprawie o sygn. akt IV CSK 299/06), czego w żadnej mierze nie uczynił podnosząc jedynie lakoniczne zarzuty o nieudowodnienia dochodzonego roszczenia i jego niezasadności. Sąd miał tu bowiem na uwadze, że pozwany wskazywał, że kwestionował fakturę z powodu braku dokumentów „wz”, zaś po ich przedłożeniu przez powoda w toku procesu – pozwany w żaden sposób się do nich nie ustosunkował, w szczególności nie wskazał, w jakim zakresie je kwestionuje. Stąd też zakwestionowanie dopiero w toku składanych zeznań autentyczności jego podpisu na części dokumentów uznać należało za spóźnione i nieskuteczne mając na uwadze treść art. 253 k.p.c. Nadto jak już wskazano powyżej – również i te towary, których dotyczyły trzy dokumenty „wz” nie opatrzone podpisem pozwanego zostały mu, w ocenie Sądu wydane, co wynikało jednoznacznie z zeznań świadków, jak i samego pozwanego, który potwierdził, że sprawdził także w tych przypadkach zgodność zamówienia z dostarczonym towarem. W tej sytuacji zupełnie chybione stały się lakoniczne zarzuty pozwanego, jakoby sporna faktura obejmowała elementy, które nie zostały faktycznie wydane pozwanemu.

Odnosząc się natomiast do zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej powoda, to uznać należy ten zarzut za pozbawiony zasadności. Legitymacja procesowa to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie. Legitymacja materialna oznacza posiadanie przez dany podmiot prawa podmiotowego lub interesu prawnego mogącego podlegać ochronie sądowej.

Powód posiadał uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej swojego interesu wyrażającego się w jego roszczeniu obejmującym należność za sprzedany pozwanemu towar. Co prawda wierzytelność ta powstała w wobec A. W., lecz na skutek dokonanej przez niego sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa obejmującej m. in. przedmiotową wierzytelność, przeszła ona na powoda.

Wierzytelności zbywcy związane ze zbywanym przedsiębiorstwem, w tym wierzytelności wynikające z umów zgodnie z treścią art. 55¹ pkt 4 k.c. wchodzi w skład przedsiębiorstwa (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 sierpnia 2005 roku, sygn. akt V CK 104/05). Tym samym na podstawie art. 55² k.c. przechodzą na nabywcę, o ile co innego nie wynika z treści czynności prawnej. Uznać zatem należy, iż wskutek sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa obejmującej m. in. przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda, powód wstąpił w prawa wierzyciela pozwanego obejmujące roszczenie o zapłatę należności wynikającej z faktury numer (...).

Uwzględniając powyższe rozważania Sąd w punkcie pierwszym wyroku przyjmując za podstawę prawną przepis art. 535 k.c. w zw. z art. 1, art. 4 i art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) zasądził od pozwanego M. J. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w G. kwotę 15 524,68 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 05 października 2017 roku do dnia zapłaty, z tym ustaleniem, że kwota ta została wyegzekwowana w całości w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku I. K. w sprawie o sygn. akt Km 2574/18 na podstawie tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w dniu 26 kwietnia 2018 w sprawie o sygn. akt VI GNc 635/18 przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 13 lipca 2018 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W oparciu o te przepisy Sąd zasądził od przegrywającego sprawę pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 3 917 złotych, co obejmowało opłatę sądową od pozwu w kwocie 300 złotych, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 600 złotych, z tym ustaleniem, że kwota ta została wyegzekwowana – w zakresie kwoty 2 492 złotych – w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku I. K. w sprawie o sygn. akt Km 2574/18 na podstawie tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w dniu 26 kwietnia 2018 roku sprawie o sygn. akt VI GNc 635/18 przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 13 lipca 2018 roku.

W punkcie trzecim wyroku Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 300) nakazał ściągnąć od pozwanego M. J. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 170,31 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych tymczasowo wypłaconych ze środków Skarbu Państwa (jako zwrot kosztów utraconego zarobku przyznanego świadkowi Ł. L. postanowieniem z dnia 13 lutego 2019 roku, k. 257 akt oraz jako zwrot kosztów podróży przyznanych świadkowi R. Ł. postanowieniem z dnia 29 marca 2019 roku, k. 266 akt).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

5. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 09 czerwca 2019 roku